قصیدہ بے نقط

مؤلفہ مولوی فیض الحسن صاحب (مولوی فاضل)
خلف مولانا فیضی مرحوم ساکن بھین تحصیل چکوال

احاکم الملک عدلاً مورد الکرم
حمالہ لهم ملک الاکرام والحکم

اے شاہ اقلیم شریعت دولت فقر دی والی
ہو تسیں مورد فضل کرم دی شان تساں اعلیٰ

سب سلامت رکھے تسیوں توں ایں پیر جلالی
حاصل ہے اعزاز گھنیرا باغ حکم دا مالی

صاد الاسوۃ کمراہ الدھر اصبحنہ
صیرہ آمالهم طرا محاطهم

کیتا تساں شکار دلاں نوں تیغ شیر سلامی
کل امراز ما نے سندے دعوی کرن غلامی

ایہناں محلاں اگے جھکدی ہے مخلوق تمامی
پاون سب مراداں در دیاں کیا خاص کیا عامی

سعدُ سعی دم ودھا طلل اسد

ا۱

صدرنا امانیهم اذا سطع الوسم

پیر اساڈا خواجہ نوری سوہنیاں شاناں والا
صدر جہان امام زمان ہر جگ جا جیوے شالا

ابر کرم ہے خیر خدا دا جیندا احسان نرالا
روشن شان مرید کرامت رتبہ اسدا بالا

اهل العلى ولواء السلم حامل
نراهم من اصل اهل الكرم والكظم

بخشی رب بلندی بھاری عالی اسدا پایہ
ہین مقاصد بہت مبارک نوروں نور سوایا

جھنڈا دین نبی دا جسنے چا کر دکھلایا
دبدبہ اسدا امکان اندر کل عالم تے سایہ

مسلک من امر الولاء اعلى الالاء لاء
صاح مسالك امر ساطع العصم

کل ولیاں بھید ... افضل اس تے ختم ولایت
اسدی صفت نرالی سندی جگ وچ ہوئی حکایت

بدکاری اسدے رستے توڑے رب کرم دی ہدایت
حسن نظر دی لاٹاں ملے ربدی ہوئی عنایت

الا وسلم امر الملك مالكه
وما له السلم الا عالم القدم

ملک تصوف سندی اسنوں رب نے دتی شاہی
مالک گنج معانی دا ہے ساڈے مولی ماہی

حکم چلاوے ملکاں اتے ہے مقبول الہی
شوکت شان نجوم دی ظاہر روز ازل تھیں آہی

وصل ربنا ما له حول ولا رود
اصلاح الى ما هو الا المراد اهل عم

سو سلام خداوند تائیں بندہ دیہہ نورانی
پاک سرشت اسدی وچ ناہیں کجھ خطا انسانی

مادرزاد ولی خدادا ایہ محبوب حقانی
بھاؤن اُسنوں ہرگز ناہیں کوئی کم شیطانی

معسکر اطمل حساد لہ طرا
من ذالمثال الکرمّ کرهم

ہوئے اج مطیع خواجہ دے دشمن حاسد سارے
ڈگے اسدیاں قدماں اوتے عاجز ہو بیچارے
لشکر اسدا دشمن تائیں رن وچ کھلا پکارے
حملے تھیں ہو عاجز دشمن ڈھٹھا آن دوارے

وموصلاً لما علا ہ ما علا لالہ
الاعلاہ سماما حظّ للوهم

اس دے جیہے تے بہتا خواجہ پتا جیہے نہ کائی
بخشیا رب نے رتبہ عالی حد نہ جس دی بھائی
ساڈے وہم وگمان دی ناہیں اوتھے کجھ رسائی
خواجہ ساڈا خاص حضوری ہے محبوب الٰہی

حسنها ما ارسطو مع مواسیہ لہ
وعاہ کلّ اُصیہ احامل السّلم

ہویا کشف حقایق سندا کل معارف پائے
جتھے کئی ارسطو جیہاں سارے زور لگائے
دانشمنداں بہے گرچہ اپنے مغز کھپائے
ایہ حقایق کھلے ناہیں دنیا چھوڑ سدھائے

وملہما کل اسرار الکمال لہ
الھی حسن ہ وصلوا الی الحرم

کل اسرار کمال اینہاں نوں اللہ پاک بتائے
کل خزانے مخفی اپنے ظاہر کر دکھلائے
حسد حسدی کجھ حاسد تائیں ہرگز کم نہ آئے
ہے محروم ازل تھیں جیہڑا کاہنوں ولا پائے

مرّ الدھور وھاما ماساولہ

أسدٌ اذا ما الطرا اولو المسم

ایسا سوہنا ہویا نہ پیدا اگے کدی زمانے
اسدا کوئی مساوی ناہیں ہوسے وچ جہانے

دوہوں ثقلین ہین شہر خدا دی اسدے نانے
بخشے سب سباب شرف دے اسنوں آپ خدانے

مکارم لو اعد لها اولو الکرم
لما صرم کانهم وصلوا الی الحرم

خوبیاں رب نے اتنیاں وصفاں وچ جسانے آون
کون نہ سکدے اہل زمانہ بھاویں زور لگاون

اہل جہان جہان دے جیکر کرن شمار بہاون
صفتاں اسدیاں تمام نہ ہوون اوہ بھی ہو جاون

الا و الله املاک السماء لها
لها المساعد و ذ طاهر الطعم

طرف زمین تے دھوم نہ اسدی غل ہے وچ اسمانان
کرن فرشتے نوری صفتاں محبوب ربانان

ہے خدا ملائک سندی اسدا ورد کمانان
واہ واہ پیر جلالی تائیں طیاں گچیاں شانان

لم لا و او وصله الله الورود له
سطحا لا طلسها علما مع الحلم

کیوں نہ ایسا رتبہ ہووے جو فضل ہویا رحمانی
اسدا شان پہنچایا رب نے وچ بلند مکانی

علم علم دی وچ دنیا دے بلدی شمع نورانی
وچ فلک الافلاک چمکدا جس جبین آسمانی

الا کم سماء علاه و هو صاعده
وکم عن الا طلسا سهلا هو سوی الالم

بخشے زمین آسمان علو دے چڑھیا جیہیں نبی پیارا
واہ واہ اچے درجے والا ساڈا پیر سوہنا را

ہے فلک الافلاک تعین اوہ جکدا اتس ستارا — سہل ہوئی سب مشکل منزل ہویا سب تارا

کم حاکم العلم مما کرہ وقی
وما دائی ماسواہ واسع الفہم

کتنے مرد حقانی جوسن حاکم علم و حکم دے — ہوئے مقابل نال لیری اس گرداں نحم دے
وچ میدان نہ لگے اس دے پیر اوہ بانکے جم دے — تھک گئے ہار سیتھے ہو عاجز تھر تھر ہلے کمدے

کم صحح العلم کم موماء اسعادہ
طوی وما حالہ الاوہام للوھم

مشکل گھاٹی علم و حکم دی جیری کر آسانی — اوکھے جنگل طے کر اسنے پائے گنج معانی
ایسے اوچے بیسے او تھے پہنچا پیر حقانی — جتھے پہنچ نہ سکدا ہر گز وہم ادراک انسانی

اللہ اوسلہ والعلم معدوم
سوی العلوم علوم اللوح کلہم

مت چلیا سی علم فقر دا جے بھیجا حق تعالیٰ — وچہ دنیا دے حضرت تائیں جیند ا تربیلا
کل علوم دے حاوی ہوئی ہویا فضل ازلا — روشن ہوئے علوم معارف جگ دے چہ ہویا اجالا

وکلما دام امراً لا سبیل لہ
وما صلح ما عداہ علی الدوم

گر دے خواہش جس بکم سندی حاصل اوہ ہو جاوے — کوئی رکاوٹ ٹھہرنے نا ہیں فرہ ڈھیل نہ پاوے
کون کوئی جو شل اینہاں دی ایسا بھار اٹھاوے — اس مسند دے لائق دوجا نظر نہ آوے

وکلما صاح صاح حطہ دھرہ

احمیٰ سرہ وما لا مع الحرم

درد رسیدہ کوئی جیکر در تے آن کھلووے
کرن نگاہ کرم دی اُتے مطلب حاصل ہووے

ہو فریادی اس درگہ دے دردی ہو کر رووے
پاوے نعمت دین دنی دی بخشی ساری دھووے

الا ملاح عطانانہ اسمہ الاطمہ
ساوی مسماہ حصل اکمل السہم

اسم مسمی وانگ مبارک دُنے کھول خزانے
حیدر روانگ ایہ شیر بہادر کوئی شک نہ آنے

فیض دا چشمہ جاری ہو یا ہوون خوش بیگانے
بہروا فر ملیا رب تھیں جے فضل بہانے

سم لاعد انہ حار والمملکہ
کرروا اخرہم السمک الحرہم

دشمن دے حق نام اسد اہی گویا زہر پیالہ
موت دیکھ حیدر دی رہندی ذرہ نہ سر سنبھالا

دیکھیدیاں ہی گھائل ہوندا دہ بدخواہ شکالا
حملے کر کے تھکے آخر ہو یا مندا چالا

وما لہم حظ عن الاخاطا والطوعاً
رؤسہم عاصل و الاسعر العظم

عاجز ہو کے ڈرتے اوڑک دشمن ہوئے سلامی
شان اسد دے تے قایل ہو کے ہوئے میر تمامی

سر جھکا کھلوتے سارے پاکے طوق غلامی
واہ واہ رتبہ حیدر دا دین بیچ حامی

اطاد طانہ کسر الصرح وہمہم
وعاد حاول کسر الصرح صرحہم

درجہ اسد اہت ودھیرا اپنے شان ودھایا

کر کر دہم تھکے سب دشمن اُنہ نے اسد لیایا